

Yaşlı Adam Ve Ölümsüz Aşk

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 06 Ağustos 2020

Çok eski zamanlarda görülesi güzellikte, yeşil bir vadinin yamacında,

bir ırmağın kenarında küçük bir kulübede yaşlı bir adam yaşarmış.

O zamanlar mevsimler şimdiki gibi yolunu şaşırmamış.

Kış kışlığını, yaz yazlığını, baharsa bahar lığını bilirmiş.

Yaz günlerinde gündüzleri güneş daha parlak. Ama insanın canını

acıttak kadar sıcak değilmiş. Geceleri Yıldızlar daha canlı,

Ay ise daha bir heybetliymiş.

O kadar çok yağmur yağarmış ki, bazen yaşlı adam "Yeter!" diye

bulutlara isyan edermiş. Kar yağdığında ise uzun süre vadiden

kalkmaz. Adam yaşlı bedeninden umulmadık bir güçle ısınmak için

sürekli odun kırarmış.

Yaşlı adamın yaşadığı yere yakın çevre köylerde insanlar

tarımla uğraşır. Domatesler dalından koptuğunda mis gibi bir

koku yayılırmış. Bütün sebzeler çıtır çıtırmış.Yakın köydeki

evlerden birinde tavuk pişse kokusu vadiye kadar yayılırmış.

Sabahın erken saatlerinde uzaklardan insanın içini titreten

bir kaval sesi duyulur. Bir müddet sonra bir çoban yanındaki

sürüsü ve sessizliği çınlatan köpeklerin havlaması ile vadiden

yukarıya doğru tırmanırmış.

Yaşlı adam ara sırada olsa kulübesinin yanından geçen

birkaç köylüyü görür.Köylüler kesinlikle ona selam vermeden

geçmezlermiş.

Bazı köylüler ise arada sırada yaşlı adamı ziyaret eder

ve onun geçmişte yaşadığı hüznü aşk hikayesini dinlemeyi çok

severlermiş.

Adam hikayeyi anlatırken, dinleyenler ;"Yüreğinin tıpkı eskisi gibi

sızladığını" hisseder ve böyle büyük bir aşkın varlığına inanmakta zorlanırlarmış.

Ancak adamın kuruyan göz pınarlarından halen damlayan bir iki damla göz yaşını görünce, ister istemez hikayeyi her dinleyişlerinde duygulanırlarmış.

Aslında hikaye çoğu kez dinlediğimiz aşk hikayelerinden pek de farklı olmamasına rağmen, adam öyle bir anlatmış ki, hikayeyi diğer aşk hikayelerinden farklı kılan bu özellikmiş.

Belki de hikayenin en can alıcı noktası adamın sevdiği kıza vermek için yıllarca sakladığı mavi gülmüş. Şimdilerde belki mavi gül üretmenin çaresi bulunmuştur. Her şeye bulduğumuz suni çareler gibi...

Ama o zamanlar mavi bir güle sahip olmak, mümkün değilmiş, yaşlı adam sevdiğine yazmış olduğu bir şiirde "Sana mavi güller takacağım" diye bir dize kullanmış.

Genç kadın ise bu şiiri dinleyince "Ben o mavi gülden istiyorum" diye tutturmuş.Çaresiz kalan adam önce ne yapacağını şaşırılmış. Daha sonra aklına bir fikir gelmiş, beyaz bir gülle birlikte, bir kutu mavi boya ve fırça satın alıp, gülü özenle maviye boyayarak güneşte kurutmuş.

Gül kuruyunca kendisi bile inanamamış, boya yaprakların içine işlemiş ve sanki doğal mavi bir gül elde edilmiş.

Genç kadın adamın elindeki mavi gülü gördüğünde şaşkınlıkla bir çılgılık atıp sevdiği adamın kollarına atılarak onu öpücüklere boğmuş.

Bu tepki karşısında adam; Bundan sonra her karşılaşmamız da "Sana mavi bir gül hediye edeceğim" diye söz vermiş.

Bir müddet sonra yine görüşecekleri bir gün, aynı şekilde bir mavi gül daha hazırlamış. Ancak ne olduysa kadın görüşmeye gelmemiş.

O günden sonra ise adam ondan hiçbir haber alamamış.

Yıllarca her hafta aynı gün aynı saatte, elinde kuruyan mavi gülle buluşma yerine gitmiş. Ama nafile kadın bir daha hiç görünmemiş.

Sürekli yanında bulundurduğu boya ve fırça ile zaman zaman gülü yeniden boyamış. Bir gün gelecek diye umudunu hiç yitirmemiş.

Yıllar yılları kovalamış, adam yaşlanmaya başlamış. İyice yaşlanınca varını yoğunu bırakıp, mavi gülü, boyasını ve fırçasını alarak yaşadığı yeri terk edip yeşil vadiye yerleşmiş.

Yıllar geçip gülün güllük hali kalmasa da, ısrarla o gülü sürekli maviye boyamaya devam etmiş. Boyası bittikçe ziyaretine gelen köylülerden, kasabaya indiklerinde kendisine bir kutu mavi boya getirmelerini istiyormuş.

Bir gün köylüler onu elinde sıkıca tuttuğu mavi gülle birlikte yatağında ölü bulmuşlar.

Çok uzaklarda, yeşil bir vadinin yamacında akan, ırmağın az ilerisinde bulunan mezarının baş ucundaki taşta, şimdi adının yanında mavi bir gül resmi var.

Köylüler mezar taşındaki gülün rengi soldukça halen o gülü maviye boyuyorlar.

Mehmet Fikret ÜNALAN